

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-642/03
Бања Лука, 30.8.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Ж. Р. С. А.Д. Д., заступане по генералном директору С. Т. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења туженог Министарства, број 06-05-07-58/03 од 12.5.2003. године, у предмету инспекцијске контроле, у сједници вијећа одржаној дана 30.8.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом наређено је тужиоцу да у року од петнаест дана од дана пријема тог рјешења, у циљу безбједног одвијања друмског саобраћаја, а у складу са одредбама члана 46. став 2. Закона о жељезницама Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/01), на прописаној удаљености од заштитних капија с једне и друге стране путног прелаза у стајалишту возова З., постави одговарајуће знаке забране саобраћаја за друмска возила, чија укупна висина заједно с теретом на њему, прелази законом прописану највећу допуштену висину.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта, истичући да он није у складу са одредбама члана 33. став 1. и 3. Закона о жељезницама Републике Српске, јер да дијелове пута с обе стране путног прелаза, који су удаљени више од три метра, одржава предузеће које одржава путеве, односно друга управна организација. Додаје да и трошкове одржавања тог дијела пута, према одредбама члана 34. став 1. тачка 2. тога закона сноси предузеће која управља путем. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору оспорава тужбене наводе и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредебама члана 46. став 1. и 2. Закона о жељезницама Републике Српске, са обе стране путног прелаза преко жељезничке пруге у нивоу, морају бити постављене заштитне капије за друмска возила чија укупна висина, заједно са теретом на њему прелази законом прописану највећу дозвољену висину на растојању од најмање 8 м од најближе шине, мјерено по оси пута и на висини од најмање 4,5 м изнад коловоза пута (став 1.); а на прописаној удаљености од заштитних капија, с једне и друге стране путног прелаза, морају се поставити одговарајући знаци забране саобраћаја за друмска возила, чија укупна висина заједно са теретом на њему, прелази законом прописану највећу дозвољену висину, са знаком висине заштитне капије

ради безбједног одвијања друмског саобраћаја преко путног прелаза. Дакле, заштитна капија мора бити удаљена најмање 8 м од најближе шине, а саобраћајни знаци, чије постављање се налаже тужиоцу, морају бити постављени "на прописаној удаљености" од те капије, што свакако значи на већој удаљености од 8 м од најближе шине мјерено по оси пута.

Полазећи од тога, овај суд налази да су напријед истакнути приговори тужиоца основани. Наиме, према одредбама члана 33. Закона о жељезницама, ако је укрштање пруге и пута изведено у истом нивоу, изграђени путни прелаз сматра се саставним дијелом пруге са обе стране колосјека у ширини 3 м, рачунајући од осе колосјека (став 1.) и тај дио путног прелаза одржава тужилац и ималац жељезнице (став 2.), док остале дијелове пута са обе стране путног прелаза одржава предузеће које одржава путеве, односно друга управна организација која управља путевима, на начин који омогућава безбједан и несметан жељезнички саобраћај (став 3.). Према одредбама члана 34. став 1. тачка 2. тога закона, предузеће које управља путем сноси трошкове одржавања коловоза пута и саобраћајних знакова на путу којима се учесници у друмском саобраћају упозоравају на путни прелаз.

С тим у вези указује се и на одредбе члана 30. и члана 31. став 1. Закона о путевима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 11/95), који је био на снази у вријеме доношења оспореног акта - да се одржавањем пута, у смислу тога закона, сматрају радови којима се обезбјеђује несметан и безбједан саобраћај и чува употреба и реална вриједност пута, те да се под радовима на одржавању пута сматра, између осталог и постављање, замјена, оправка и уклањање саобраћајне сигнализације. Према одредбама члана 17. тога закона, обављање послова одржавања магистралних и регионалних путева, обезбјеђује Републичка дирекција за путеве, а за одржавање локалних и некатегорисаних путева – општина, односно град.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је оспореним актом остварен разлог из члана 10. став 1. тачка 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу члана 41. став 1. и 2. тог закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Златко Куленовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић